

Arrest

nr. 85 173 van 25 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 april met refertenummer 16188.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGAMAN, die *loco* advocaat L. VAN SCHOUBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Die aanvraag wordt onontvankelijk bevonden op 21 februari 2012; Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

*U., B. A. (...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Turkije
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van Unlu, Bayram Ali uitgereikt op 01.03.1994 en geldig tot 15.07.2011. Het ingediende identiteitsdocument was dus niet meer geldig op het moment van de aanvraag 9ter dd. 04.10.2011.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestijnen — fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene ter kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.“*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt, vooreerst, in een eerste middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt: “ (...) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet voldoet aan de verplichtingen bepaald bij artikel 9ter §2 van de vreemdelingenwet. In principe kan de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen bij het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf, op gelijkaardige wijze ingevuld worden, zowel bij aanvragen op grond van artikel 9bis Vw. Als bij aanvragen op grond van artikel 9ter Vw. Voor aanvragen op grond van artikel 9ter Vw. kan verzoeker verwijzen naar artikel 7, §1 van het K.B. van 17 mei 2007. Evenwel sinds het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 moet een ruimere interpretatie worden toegelaten. Documenten waaruit de identiteit blijkt moeten aanvaard worden. In casu blijkt uit het voorgelegde paspoort de identiteit van verzoeker. De omzendbrief van 21 juni 2007 bepaalt nergens dat het voorgelegde identiteitsbewijs nog geldig moet zijn. De identiteit komt op basis van het vervallen paspoort vast te staan. Indien uw Raad meent dat de identiteit toch niet bewezen is, quod non, verwijst verzoeker naar een arrest van uw Raad van 23.09.2008 (16.199) waarin het ontbreken van identiteitsdocumenten de Dienst Vreemdelingenzaken niet ontslaat van het onderzoeken van de medische redenen indien zij in de beslissing uitdrukkelijk stellen dat de aanvrager het grondgebied zal moeten verlaten (...) Stuk 2 toont daarenboven aan dat verzoeker op heden over een geldig paspoort beschikt zodat er geen reden is om de grond van de zaak niet te bekijken (...).”

2.3. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoeker met een op 15 juli 2011 vervallen Turks paspoort samen met andere documenten waaruit zijn voorgehouden identiteit dient te blijken, nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de vreemdelingenwet.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het vervallen paspoort niet aanvaardt *“als bewijs van actuele nationaliteit en dus een sluitend bewijs van identiteit”* omdat hij verwijzend naar het gestelde in artikel 9ter, §2, van de vreemdelingenwet van oordeel is dat *“Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, [...] het hem/haar toe[komt] bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren”*. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure.”

2.5. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op grond van het gestelde in artikel 9ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet dat stelt dat het “bewijselement” onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief te worden beantwoord. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de memorie van toelichting bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet tevens verwijst.

2.6. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van

de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.7. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.8. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een paspoort het bewijs vormen van de nationaliteit, ook als is het inmiddels vervallen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken paspoort van een natie die niet langer bestaat. *In casu* gaat het ontegensprekelijk om een verstreken paspoort van een bestaande staat, met name Turkije.

2.9. Wat betreft de Turkse nationaliteit die op dit paspoort vermeld wordt en waarop verzoeker zich beriep in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Zodoende dient het op 15 juli 2011 vervallen Turks paspoort aanvaard te worden als bewijs.

2.10. Daarenboven blijkt, dit evenwel louter ten overvloede, uit vele andere elementen uit verzoekers administratief dossier dat hij zich steeds als Turks onderdaan heeft voorgedaan doorheen de tijd. Het vervallen paspoort in kwestie verviel op 15 juli 2011 en werd meerdere malen door de Turkse consulaire overheden in Rotterdam te Nederland, de vroegere verblijfplaats van verzoeker, hernieuwd. Dit gebeurde reeds bijna jaarlijks vanaf 1989. Tevens werden in 2004 verzoekers kinderen geschrapt van zijn paspoort, met vermelding van hun namen. Deze kinderen zijn volwassenen die legaal in België werken en verblijven met een identiteitskaart voor vreemdelingen die aangeeft dat zij beiden ook van Turkse nationaliteit zijn. De Raad merkt op dat het voorgaande, op zichzelf, evenwel geen noodzakelijk bewijs levert van verzoekers Turkse nationaliteit. Doch, gelet op de samenlezing met de punten 2.1 tot en met 2.9, vormen zij een aanvullend element ten voordele van verzoekers stelling dat hij werkelijk Turks is. Minstens wordt dit helemaal niet door het bestuur ter sprake gebracht in haar motivering van de bestreden beslissing, noch betwist.

2.11. Naast het vervallen paspoort zijn er dus bijkomende documenten of elementen in het voorliggend administratief dossier, dewelke verzoekers Turkse nationaliteit niet tegenspreken. Verzoeker heeft aldus verschillende bewijselementen voorgelegd die, zoals blijkt uit de memorie van toelichting, samen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 160 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 185 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC